

«Я летіла на крилах до церкви...»

Називаюся Євчин Ганна. Мені 57 років. На здоров'я, Богу дякувати, до тепер ніколи не скаржилася.

Недавно, на запрошення своєї тітки, я приїхала в Канаду, де проживаю в м. Торонто. Помагаю одній родині при господарстві. Одного весняного дня, 21-го червня, 2005-го року, я вийшла стригти траву. Це було мені досить тяжко, бо декуди треба було стригти догори. Але, докладаючи трохи зусилля, я нарешті закінчила стригти траву і пішла перебратися і митися. Тут мій погляд зупинився на моєму станіку - а на ньому кілька плямок від крові. Я дуже стривожилася - потиснула грудь - звідти

появилася темна кров.

Пам'ятаю перші мої слова, «Бозю мій коханий, не забирай мене! Я ще так потрібна дітям!»

Все, що я пережила - то страшний сон. Три дні нікому нічого не говорила. Я не спала і не їла. Я мала дуже тяжкий час. Потім рішила порадитися із своїм знайомим лікарем з України. Він не знав, що сказати. Я мучалася далі. Молилася зранку до вечора.

Аж тут я згадала про свою знайому, Любу, з України. Вона менідесь місяць перед тим розповідала про свого двоюрідного брата, Михайла Рожелюка, як він їздив в Україну і допомагав в церквах людям молитвами і чудодійним медаліком з [Гарабандалу](#). Я по українському довіднику в Торонто знайшла телефон цих чудових, щирих людей. Розмовляла я з дружиною Михайла, Оленою. Я говорила і захлиналася в слозах. Ця чуйна людина вислухала, як могла, заспокоїла і запросила на наступний вечір на Св. Літургію за оздоровлення в церкві свв. [Петра і Павла в Скарборо](#) (Торонто).

У мене з'явилася іскорка надії. Я летіла на крилах до церкви. Трудно передати словами мої почуття. Всі мої думки були звернені до Бога. І коли, після св. Літургії, я вся тремтяча приступила до п. Михайла і його дружини, я відчула просто фізично, як тепло від дотику їх медаліків пройшло наскрізь через мене. П. Михаїл просив Бога за мене і моя душа була вся відкрита. На мене зійшов блаженний спокій. Я повірила, що все буде добре.

Пізніше, коли лікарі мене провіряли, та страшна хвороба не підтвердилася.

Кровотечі з грудей не повторилися. Я щаслива.

З того пам'ятного дня, все моє життя змінилося. Коли людина на крок від смерті - йде в неї переоцінка всіх життєвих цінностей. Так і в мене. Я радію кожному новому дню. І кожен день я починаю з подяки Господу нашому, Ісусу Христу, що я щасливо ніч переночувала і прошу за здоров'я на день. Ми завжди звертаємося до Бога в тяжкий для нас час. Але чи завжди ми дякуємо Всевишньому за ту величезну благодать, що Господь посилає на нас у вигляді здоров'я? Це чомусь сприймається, як належне. Але ж біда, як відомо, сидить на комусь, а дивиться на тебе ... Дякуймо Господу нашому за кожну хвилину нашого життя і просім Його ласки і щедрості.

Дякую щиро родині Рожелюк. Сила медалика - це сила Божа, я що може бути понад неї?! Я все думаю про ту благородну справу, яку робить подружжя Рожелюк. Нехай Бог благословить їх всіма земними радостями. Нехай вони ще багатьом-багатьом людям допоможуть.

Слава Ісусу Христу!

З повагою і пошаною
Ганна Євчин
Торонто, Канада
жовтень, 2005 р.